

Het einde van Nederland

Het einde van Nederland

Verax Dictu

Colofon

Titel

Het einde van Nederland

Auteur

Verax Dictu

Vormgeving en opmaak

Verax Dictu

Opgemaakt in Pages (Apple Inc.)

Lettertype drukwerk in Avenir

Boekomslag

Omslagbeeld gegenereerd met behulp van AI
(DALL·E, OpenAI).

Uitgever

Brave New Books, Rotterdam

ISBN

paperback: 978-94-65209-371

e-book: 978-94-65209-715

Copyright

©2025 Verax Dictu

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur.

Dit is een werk van fictie. Namen, personages, instellingen, gebeurtenissen en situaties zijn het product van de verbeelding van de auteur of worden fictief gepresenteerd. Alle gelijkenissen met bestaande personen, levend of overleden, berusten op toeval of dienen uitsluitend literaire doeleinden.

<https://bravenewbooks.nl/veraxdictu>

verax.dictu@gmail.com

Een halve snelweg
Een halve Afsluitdijk
Een halve kerncentrale
Een half Schiphol

Onzin. Allemaal.
Maar dit laatste doen we toch.

1 — Telefoon

Amsterdam, 17 juni 2031, 13:05 uur
Hoofdkantoor Greenpeace
Paul van Vlissingenstraat

In het kantoorpand van Greenpeace zat André Palmers achter zijn bureau.
De telefoon rinkelde.

Milieudefensie — Ronald Pels lichtte op in zijn scherm.

Ronald!
zei hij terwijl hij opnam.
Hoe gaat het? Wat is er?

Het vonnis komt eraan. Net bevestigd. Eén juli doet de Hoge Raad uitspraak
in Den Haag.

Oh echt? Dat is groot. Hoe laat?

Standaardtijd is tien uur 's ochtends. Dat is de verwachting.

Er viel een korte stilte. Dit was het moment waarop ze allebei hadden zitten
wachten.

De machine moest gaan draaien. Het plan was al maanden in achterkamers
voorbereid. Dit ging een enorm mediaspektakel worden, gegarandeerd.

Oké Ronald, daar gaan we dan. Eindelijk draaien we Nederland de goede
kant op.

Palmers glimlachte.
Ik heb het er met mijn team over gehad: voor ons wordt het opnieuw
Pakhuis de Zwijger. En jullie?

Ach ja, het Pakhuis. Ik zat daar ook toen Shell die rechtszaak won in 2024.
Ronald Pels stond op en liep naar het raam
Dat was zwaar. Maar sindsdien hebben we ook mooie dingen gezien.
Hij zuchtte, terwijl hij naar het verkeer op de Paul van Vlissingenstraat keek.

Wij kiezen deze keer voor Nijmegen. De Lindenberg. Steigerzaal. Ik ga nu bellen en alles vastleggen.

Hij pauzeerde even.

God, André... gaat het dan echt gebeuren?

Het lijkt erop, zei Palmers.

We houden contact.

Ja, is goed. Tot later.

2 — De Nacht Vooraf

Wassenaar, 30 juni 2031, 22:17 uur

Villa van Eligius Vermeulen

De villa van raadsheer-voorzitter mr. Eligius Vermeulen lag verscholen achter een muur van rhododendrons. Binnen was het stil — op het rustige tikken van de grote, statige staande klok na. Buiten, achter het hek, stond sinds die middag een zwarte terreinwagen van de Dienst Koninklijke en Diplomatieke Beveiliging (DKDB). Niemand had om die maatregel gevraagd. Iedereen begreep waarom hij nodig was.

Aan de lange mahoniehouten tafel in de bibliotheek zaten vijf mensen. De kopjes espresso waren koud. Alleen het kristallen karafje met cognac toonde nog tekenen van leven. Buiten hing een drukkende, onweersachtige stilte boven de bomen. Zelfs de vogels zwegen.

Het is dus onherroepelijk,
zei raadsheer Cornelis Brouwer, zonder op te kijken van zijn glas.
Het vonnis ligt vast. Morgen om tien uur.

Vermeulen knikte. Zijn gezicht was strak, bleek, ouder dan een week geleden.

Ik heb het nog vier keer herlezen. Elke zin. Elk woord. Er is geen uitweg meer. Niet juridisch, niet politiek.

Raadsheer Brouwer schoof zijn bril op zijn voorhoofd en staarde naar het vuur.

Ze zullen ons haten, Eligius. De helft van het land zal morgen denken dat we hen persoonlijk alles hebben afgenomen.

En de andere helft zal ons op een voetstuk willen hijsen,
antwoordde Vermeulen.

Hij liet een lange stilte vallen, en benadrukte toen: maar dan zal men pas beseffen wat stilte écht betekent.

Ik heb een mail gehad van het Nationaal Coördinatiecentrum Beveiliging,

zei raadsheer Pelsma.

Ze adviseren ons onder te duiken. Drie van ons zijn al genoemd op fora.
Adressen, kinderen, alles.

Verdomme,
fluisterde Brouwer.

We spreken hier over een juridische uitspraak, geen doodsvonnis.

Het verschil is academisch, Cornelis,
zei Pelsma zacht.
Vanaf morgen is Nederland een ander land.

Ze zwegen weer. De realiteit hing in de kamer als rook: kleverig,
onontkoombaar, traag verstikkend.

Vermeulen stond op en liep naar het raam. In de verte zag hij flitsen boven
Den Haag. Onweer.

We hebben gedaan wat de Grondwet van ons vroeg,
zei hij, alsof hij zichzelf ervan moest overtuigen.
Morgen spreken we recht. En daarna...?

Niemand antwoordde.

In de verte blaften honden, als naderend onheil. Vermeulen was bang voor
de week, die per seconde dichterbij kwam. Onherroepelijk, onvermijdelijk.

De teerling is geworpen...
zei hij tegen zichzelf, kijkend door het raam in de richting van de DKDB-
terreinwagen.

3 — De Ochtend

Wassenaar, 1 juli 2031, 06:25 uur

Villa van Eligius Vermeulen

Vermeulen had de nacht doorgebracht in een staat van rusteloze afwezigheid. Hij draaide zich keer op keer om, zijn ogen brandend van vermoeidheid, maar slaap weigerde te komen. Het vonnis dat ze hadden geschreven, de onomkeerbare beslissing, was als een steen die in de lucht hing, te groot om vast te houden, te zwaar om te laten vallen. Hij had zelfs geen tijd gehad om te rouwen om de gevolgen ervan. Pas nu, alleen in het donker van zijn kamer, besepte hij wat er op het spel stond.

Het was al licht toen hij zijn bed verliet. Het klokje naast zijn bed gaf toen 5:40 uur aan. Hij kleepte zich snel aan, maar liet zijn stropdas hangen. Wat kon het nog uitmaken? Vandaag zou alles veranderen. Zijn handen trilden toen hij zijn hoed van de kapstok greep en de deur achter zich dichttrok.

De frisse ochtendlucht prikte in zijn longen toen hij de villa verliet. De regen van de vorige avond had alles verfrist, maar de lucht voelde geladen, alsof de natuur zelf een aankondiging wilde maken van het onheil dat op komst was.

Vermeulen liep naar zijn auto, geparkeerd op het grind. Zijn voetstappen knerpten bij iedere stap. Het was een Saab 900, klaar om hem naar het Paleis van Justitie te brengen. Onderweg raakte hij in gedachten verzonken. Hij vroeg zich af of iemand de implicaties van hun beslissing werkelijk had begrepen, of dat ze allemaal, zelfs hijzelf, slechts pionnen waren in een veel groter spel.

Toen hij aankwam bij het Paleis van Justitie, was het al een chaos van zenuwachtige journalisten en camera's. De pers had zich massaal verzameld voor het iconische gebouw, hun voertuigen stonden opgesteld langs de straat. Hun lichtmasten flikkerden als sterren in de vroege ochtend. De lucht was doordrenkt van anticipatie, geroezemoes vermengde zich met de brom van camera's. De vochtige ochtendlucht plakte aan de huid.

Vermeulen voelde een druk op zijn borst toen hij uit de auto stapte aan de achterkant van het gebouw. Het was vreemd om hier, in het hart van de juridische wereld, zo'n onbestemd gevoel van dreiging te ervaren. Hij stak zijn handen in de zakken van zijn jas en bewoog zich langzaam naar de voorkant, richting de imposante trappen van het Paleis.

De journalisten stormden naar voren, hun camera's flitsend, een spervuur van vragen afvurend op de naderende raadsheer.

Raadsheer Vermeulen, denkt u dat Nederland voorbereid is op de gevolgen van de uitspraak?

Raadsheer, zijn er al aanwijzingen van tegenmaatregelen vanuit het kabinet? Wat denkt u van de oplopende spanningen in de steden?

Vermeulen keek de journalisten niet aan. Hij had geen antwoord op hun vragen. Het enige wat hem bezighield, was de plicht die hem als raadsheer dwong om naar binnen te gaan. Het vonnis was genomen, maar de werkelijke gevolgen moesten nog beginnen.

Zijn lichaam voelde zwaar, alsof hij door een te dichte mist liep, maar hij baande zich een weg door de menigte. De journalisten hingen aan zijn lippen, maar hij weigerde hen zijn blik te schenken, zelfs niet toen een camera vlak voor zijn gezicht flitste.

Bovenaan de trappen wachtte hem de zware houten deur van het paleis. Hij stond stil voor een moment, keek naar de deurklink, en voelde een onverklaarbare angst in zich opkomen. Wat zou er morgen van hem, van iedereen, overblijven?

Hij trok de deur open en stapte de schaduwrijke hal binnen. Achter de zware marmeren muren zouden de raadsheren al aanwezig zijn, zich voorbereidend op wat komen ging. Buiten brulde de storm, binnen was het kalm. Maar Vermeulen voelde de spanning opbouwen, als een spanning in de lucht net voordat de bliksem inslaat.

Hij keek op zijn iPhone. 06:42 uur gaf het aan. De zware deur klikte zacht in het slot achter hem. Vermeulen stond even stil in de schemerige ruimte, de statige zittingszaal van de Hoge Raad.

De ochtendzon viel nog net niet door de hoge ramen. Alles was stil. Doodstil.

De rechtersbanken waren leeg. De wand met het wapen van het Koninkrijk rees als een geweten boven de zaal uit. De houten banken in het publieksgedeelte waren verlaten. Zelfs de microfoons leken uit eerbied de adem in te houden.

Vermeulen liep langzaam naar voren, zijn voetstappen weerklonken hol op de natuurstenen vloer. Zijn hand rustte op de rand van het spreekgestoelte, alsof hij steun zocht — of houvast. De lucht voelde stroef. Alsof het gebouw zelf wist wat er vandaag zou worden uitgesproken.

Hij sloot zijn ogen. Een flits van de voorgaande nacht schoot door zijn hoofd: het vuurlicht in de open haard, de gezichten van zijn collega's, bezorgd, leeg, oud geworden in één week.

Toen ging zijn telefoon.

Het scherpe trilgeluid sneed door de stilte als een mes. Hij haalde het toestel uit zijn binnenzak.

Nummer afgeschermd. Alleen één woord op het scherm:

Ministerie BZK.

Hij aarzelde. Eén seconde. Twee. Toen nam hij op.

Vermeulen,
zei hij, kort.

Geen titels meer vandaag.

De stem aan de andere kant was dof, beheerst, maar gespannen.

Het was minister Annigje van Rooden, Binnenlandse Zaken.

Meneer Vermeulen. U begrijpt hopelijk dat ik u niet bel om de uitspraak te beïnvloeden?

Dat hoop ik inderdaad, minister.

Een korte stilte.

Er zijn vannacht in totaal elf dreigingsmeldingen binnengekomen, gericht op leden van uw college. Inclusief u. Sommige geloofwaardig. De NCTV adviseert onmiddellijke spreiding en beveiligde huisvesting voor alle raadsheren, per vanmiddag. We nemen dit serieus.

Vermeulen ademde langzaam in. Hij keek naar het lege bankje voor zich. Naar de plek waar hij straks zou zitten. De plek waar hij, met zijn stem, het land de stilte zou opleggen die het zélf had geëist — en nu niet meer kon verdragen.

Dank voor de melding, minister,
zei hij rustig.
Maar wij zullen hier zijn, straks om tien uur. Allemaal.

Ik hoop dat u gelijk hebt, meneer Vermeulen. Want als u valt... valt er meer dan een raadsvoorzitter.

De lijn werd verbroken.

Vermeulen keek naar het scherm in zijn hand. Daarna naar de banken. Toen naar de wand met het wapen.
Zijn vingers tintelden. Hij borg de telefoon op.

Tien uur,
fluisterde hij.
Tijd om het onvermijdelijke uit te spreken.